

COO
BOO

Na jedné vlně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenn Bennetová
Na jedné vlně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NA JEDNÉ
VLNĚ

Jenn Bennettová
NA JEDNÉ
VLNĚ

COO
BOO

*Pro všechny vyhejbače, zašíváky, útěkáře a vykrucovače.
Pravděpodobně máte dobrý důvod, proč se schováváte před světem.
Tak ať se s tím poperete a naleznete svoji vnitřní lvici.*

FILMOVÍ FANATICI BRATŘÍ LUMIÈRŮ SOUKROMÉ ZPRÁVY> ALEX> ARCHIV

@alex: Právě oznámili letní program filmů, které na pláži odstartují filmový festival. Hádej, kterýho Hitchcocka budou promítat? *Na sever Severozápadní linkou!*

@listicka: Vážně?! Nesnáším tě. Ale už jsem to loni viděla v kině, takže...

@alex: To se nepočítá. Promítání na pláži je mnohem lepší. Jako autokino, ale bez toho otravného smradu. A kdo by nechtěl vidět honičku na Mount Rushmore, zatímco mu mezi prsty protéká písek? Mám nápad. Řekni tátovi, že chceš přijet v červnu na návštěvu, a půjdeme na to spolu.

@listicka: Nejsem žádná plážová povalečka, vzpomínáš?

@alex: Nikdy jsi na žádný pořádný pláž nebyla. Ty na východním pobřeží stojíš za prd.

@listicka: VŠECHNY pláže jsou na prd. *nahlíží do programu* Navíc, kdybych vážně chtěla jet za tátou, radši si vyberu poslední festivalový týden, kdy promítají všechny ty filmy Georgese Mélièse... V SÁLE. Bez písku.

@alex: -----> JEN TADY TAK VYŠILUJU. (To jako vážně?! Prosím, nedělej si srandu. Fakt bychom se mohli doopravdy potkat?)

@listicka: Já nevím.

@alex: Pokud to myslíš vážně, tak doraz a půjdeme na *Na sever Severozápadní linkou* spolu. Ven, na pláž, tak, jak to příroda zamýšlela.

@listicka: Filmy by se neměly promítat venku, ale dobře. Jestli přijedu, sejdeme se na tomhle filmu na pláži.

@alex: Máme rande!

@listicka: Páni, zadrž. Řekla jsem *jestli* přiletím za tátou do Kalifornie. Jenom tak sním. Nejspíš se to nikdy nestane...

„Asi jsem přeslechl vaše jméno.“

– Cary Grant, *Na sever Severozápadní linkou* (1959)

1

Může to být kdokoli z těchhle lidí.

Nemám ponětí, jak Alex vypadá. Vlastně neznám ani jeho skutečný jméno, ale už měsíce si píšeme přes internet, takže ty důležité věci vím. Je chytrý, milý a zábavný a oba jsme právě dokončili třeták na střední. A jsme posedlí starými filmy. A oba jsme radši sami.

Kdyby tohle byly jediný věci, který nás spojují, asi bych právě teď nevyšlovala. Jenže Alex žije ve stejném městě jako můj táta, což celou situaci značně... komplikuje.

Protože právě teď sjíždím po letištním eskalátoru, prohlížím si zástup cizinců v opačném směru a v hlavě mi bzučí nekonečný možnosti. Jaký Alex ve skutečnosti je? Malý? Vysoký? Co když nahlas žvýká nebo pořád opakuje jednu a tu samou směšnou průpovídku? Co když se vrtá na veřejnosti v nose? Nemá místo rukou bionický chapadla? (Poznámka: to by nebyl problém.)

Naše setkání může být skvělý, ale taky to může skončit jedním velkým trapným zklamáním. A to je přesně ten důvod, proč si nejsem tak úplně jistá, jestli o něm chci vědět něco víc.

Podívejte, konfrontace mi nedělají dobře. Vlastně je úplně nesnáším. A co právě teď dělám? Týden po svých sedmnáctých narozeninách letím přes celý kontinent, abych žila u táty. Není to ukázka odvahy, je to mistrovský únik. Jmenuji se Bailey Rydellová a jsem notorická útěkářka.

Když máma vyměnila tátu za Nata Catlina z Catlinovi právníci s. r. o. – přísahám na všechny svatý, že přesně tak se mi představil –, nerozhodla jsem se žít s ním kvůli všem těm věcem, který mi naslibovala: nový oblečení, vlastní auto, výlet do Evropy. Lákavý, jasně, ale na ničem z toho nezáleželo. (Ani se to nestalo, jen tak pro pořádek.) Zůstala jsem s mámou, protože mi bylo trapně kvůli tátovi. Pomyslení, že bych s ním musela čelit jeho porozvodovému životu, na mě bylo moc. Není to tak, že by mi na něm nezáleželo. Spíš naopak.

Jenže za rok se toho hodně změnilo a máma se teď s Natem neustále hádá, takže přišel čas, abych opustila loď. Jak jsem říkala, útěkářka. Musíte být přizpůsobiví a vědět, kdy je lepší to zabalit, než se všechno ještě zhorší. Vážně to tak bude pro všechny lepší.

Letadlo přistálo už před půl hodinou, ale já to беру k prostoru u výdeje zavazadel, kde na mě má čekat táta, pořádnou oklikou. Klíčem k eliminaci nepříjemných situací jsou preventivní opatření. Ujistěte se, že je uvidíte jako první! A než mě obviníte, že jsem zbabělec, znovu se nad tím zamyslete. Není lehký žít takhle pošahaná. Vyžaduje to hodně plánování a pohotových reflexů. A lstivou mysl. Máma říká, že by ze mě byla skvělá kapesní zlodějka, protože umím zmizet rychleji než pára nad hrncem. Mistryně úteků, to jsem já.

A tady ho máme. Táta. Útěkář senior. Jak jsem řekla, neviděla jsem ho celý rok a ten tmavovlasý muž zalitý paprsky odpoledního slunce vypadá úplně jinak, než si pamatuju. Je vypracovanější, což ale není žádný překvapení. Vždyť jsem ho každý týden povzbuzovala, aby s tou posilovnou nepřestával, když mi během našich nedělních videohovorů ukazoval zatnutý bicepsy. A ty tmavé vlasy taky nejsou novinka. Bůh ví, že jsem ho si ho pěkně dobírala kvůli pokusům zabarvit šediny a ubrat si z blížící se padesátky aspoň pár let.

Zatímco si ho nenápadně prohlížím, schovaná za nějakou kalifornskou reklamou na splnění sen, uvědomím si, že jediná věc, kterou jsem fakt nečekala, je šťastný táta.

Možná to nakonec nebude tak nepříjemný. Hluboký nádech.

Jakmile vylezu ze svojí skryše, rozzáří se jako sluníčko.

„Lištičko,“ pozdraví mě hloupou pubertáckou přezdívkou.

Nevadí mi to, protože je ve skutečnosti jediný, kdo mi tak říká, a všichni kolem mají plný ruce práce s vítáním vlastních rodinných cizinců, než aby nám věnovali pozornost. Dřív než se tomu stihnu vyhnout, přitáhne si mě do náruče a obejmě, až mi málem prasknou žebra. Oběma se nám trochu lesknou oči. Polknutím se pokusím uvolnit stažený krk a nutím se do klidu.

„Ježíši, Bailey.“ Nesměle si mě prohlídne. „Jsi prakticky dospělá.“

„Můžeš mě představovat jako svoji sestru, pokud si pak budeš před svými podivínskými sci-fi kamarádíčky připadat mladší,“ zažertuju v pokusu rozptýlit trapnou situaci a píchnu prstem do robota ze *Zakázané planety*, co má na tričku.

„To nikdy. Jsi můj největší úspěch.“

Uff. Stydím se, jak snadno mě tím komplimentem dostane, a nedokážu vymyslet vtipnou odpověď. Tak si jen párkrát povzdechnu.

Třesou se mu prsty, když mi zastrkuje za ucho odbarvený a natočený pramen vlasů à la Lana Turnerová. „Jsem tak rád, že jsi tady. Zůstaneš, že jo? Nerozmyslela sis to v letadle?“

„Pokud si myslíš, že dobrovolně vlezu zpátky do toho boxer-ského ringu, který nazývají manželstvím, tak mě vůbec neznáš.“

Odvede pěkně mizernou práci, když se pokusí zakrýt euforický úsměv. Nemůžu si pomoci a taky se usměju. Znovu mě obejmě, ale tentokrát už je to v pohodě. Nejhorší část trapného prvního shledání je za námi.

„Pojďme vyzvednout tvoje kufry. Všichni z tvého letu už si je rozebrali, takže by nemělo být tak těžké je najít,“ pobídne mě a s jedním zvednutým obočím střelí vědoucným pohledem ke karuselu.

Ups. Mělo mi to dojít. Nemůžete se něčemu vyhybat před někým, kdo je úplně stejný.

Vyrostla jsem na východním pobřeží a nejdál na západ jsem se dostala v rámci školního výletu do Chicaga, takže se pod tou blančitou modrou oblohou a oslňujícím sluncem cítím celá nesvá. Při-

padá mi to tady trochu placatý bez těch hustých středoatlantických korun stromů, který vám blokují výhled – dokonce tak, že vidím vrcholky hor lemující celý Silicon Valley. Z letiště v San Jose, což je nejbližší skutečný velkoměsto, to máme ještě tři čtvrtě hodiny jízdy k tátovu novému domu na pobřeží. Což není taková tragédie, zvláště když ji strávíte v naleštěném modrém sportáku bez střechy.

Táta je certifikovaný účetní a auditor. Vždycky řídil ta nejnudnější auta na světě. V Kalifornii je to asi jiný. Co dalšího se ještě změnilo?

„Takhle vypadá tvoje krize středního věku?“ zeptám se, když otevře kufr, aby do něj uložil zavazadla.

Uchechtne se. Takže je to jasný. „Nastup si,“ pobídne mě a zkontroluje si mobil. „A pošli, prosím, mámě zprávu, že jsi neumřela při leteckém neštěstí, ať mě přestane otravovat.“

„Rozkaz, kapitáne.“

„Cvoku.“

„Potrhlouší.“

Drcne do mě ramenem. Oplatím mu to a jako mávnutím kouzelného proutku jsme zpátky v naší starý dobrý rutině. Díkybohu. Jeho nový (starý) auto voní po leštěnce na kůži a nikde na podlaze se neválí pracovní papíry, takže si užívám nóbl posezení. Když nastartuje příšerně hlasitý motor, poprvý po přistání se podívám na mobil.

Počet zpráv od mámy: čtyři. Cestou z parkoviště jí co nejstručněji odpovím. Konečně mě trochu opouští šok z toho, co jsem udělala. Páni, právě jsem se přestěhovala na druhou stranu Spojených států. Připomenu si, že to není zas bůhvíjaká věc. Koneckonců před pár měsíci jsem díky Natovi s. r. o. a mámě přesídlila z New Jersey do Washingtonu D.C. a změnila jsem školu, což vlastně znamená, že jsem za sebou nenechávala nijak závatný přátelství. A od té doby, co táta odjel, jsem s nikým nechodila, takže jsem neměla problémy ani s potenciálním přítelem. Jenže když zkontroluju ne tak akutní upozornění na displeji, vidím v naší filmové skupině odpo-

věď od Alexe a znovu začnu být nervózní z toho, že budeme ve stejném městě.

@alex: Je špatný nenávidět někoho, kdo býval tvým nejlepším kamarádem? Prosím, vyžeň mi z hlavy myšlenky na jeho pohřeb. Zase.

Vyťukám rychlou odpověď.

@listicka: Měl bys odjet z města a najít si jiný kamarády. Nebude se potom muset uklízet tolik krve.

Pokud přehlídnu všechny ty pochybnosti, který mi víří v hlavě, musím uznat, že mě docela vzrušuje pomyšlení, že Alex vůbec netuší, kde se právě nacházím. Ale opakuju, on to vlastně nikdy nevěděl. Pořád si myslí, že žiju v New Jersey, protože jsem se nikdy neobtěžovala aktualizovat si profilové informace.

Když se mě poprvý zeptal, jestli za ním nepřijedu, abychom spolu mohli jít na *Na sever Severozápadní linkou*, nebyla jsem si jistá, co si o tom mám myslet. Není to zrovna druh filmu, na jaký zvete holku, když se pokoušíte získat její srdce – teda přinejmenším *většinu* holek. Tenhle kousek je považován za jeden z nejlepších Hitchcockových filmů. Hrají v něm Cary Grant a Eva Marie Saintová a je to špiónážní thriller o neexistujícím člověku. Začíná v New Yorku a končí na západě, kde je Cary Grant pronásledován na Mount Rushmore v jedné z nejikoničtějších scén filmové historie. Jenže kdykoli na něj teď pomyslím, představím si sebe jako svůdnou Evu Marii Saintovou a Alexe jako Caryho Granta, jak jsme se do sebe bláznivě zamilovali navzdory faktu, že se sotva známe. Jasně, vím, že jsou to jen představy a realita by mohla být o hodně divnější, což je přesně ten důvod, proč mám plán: tajně najdu Alexe ještě dřív, než to budou dávat na letním festivalu.

Neřekla jsem, že je to dobrý plán. Nebo jednoduchý. Ale je lepší než trapný setkání s někým, kdo vypadá líně na papíře než ve skutečném životě. Takže to udělám pěkně mazaně – z bezpečný vzdálenosti, kde ani jeden z nás nepřijde k úhoně. Mám s cizími limi špatný zkušenosti. Takhle je to nejlepší, věřte mi.

„To je on?“ zeptá se táta.

Rychle zastrčím mobil do kapsy. „Kdo?“

„Kdo asi. Ta tvoje filmová spřízněná duše.“

Sotva jsem mu o Alexovi řekla, ale táta moc dobře ví, že žije v téhle oblasti. Dokonce se mě tím ze srandy pokoušel nalákat, abych šla bydlet k němu, když jsem ještě nebyla úplně rozhodnutá, že už dál mám s Natem nezvládnout.

„Právě zvažuje vraždu,“ sdělím mu. „Takže se dneska večer pravděpodobně sejdem někde v tmavý uličce a rovnou skočíme do neoznačený dodávky. Zábava, ne?“

Na vteřinu se mezi námi objeví napětí. Moc dobře si uvědomuji, že ho jenom pokouším a nikdy bych takhle neriskovala. Ne po tom, co se naší rodině před čtyřmi lety stalo. Ale to je minulost a já s tátou kráčíme vstříc zářný budoucnosti zalitý sluncem a lemovaný palmami.

Odfrkne si. „Pokud má dodávku, nečekej, že půjde snadno vystopovat.“ Sakra. Ví snad, že jsem přesně takhle uvažovala? „Tam, kam jedeme, mají dodávky úplně všichni.“

„Takový ty, kam se zatahují děti?“

„Spíš jako hippie dodávky. Uvidíš. Coronado Cove je jiné.“

A jakmile sjedeme z dálnice, začne mi ukazovat proč. Kdysi historická kalifornská misie je teď turistický městečko ležící mezi San Franciscem a Big Sur. Dvacet tisíc obyvatel a dvakrát tolik turistů, kteří sem jezdí kvůli třem věcem: lesům plným obrovských sekvojí, soukromý nudapláži a surfování.

Ach, ano. Opravdu jsem řekla kvůli lesům.

Ale ještě je tu i další věc, kterou brzy poznám pěkně zblízka na vlastní kůži. Žaludek se mi sevře, jen na to pomyslím. Takže to nedě-

lám. Alespoň ne teď. Protože městečko je ještě krásnější než na fotkách, co mi táta poslal. Kopcovitý, cypřišemi lemovaný ulice. Domy ve španělském stylu s červenými střechami. Tmavý zamlžený hory v dáli. A pak dorazíme na Gold Avenue, klikatící se dvouproudovku lemující zvlněný pobřeží, a já ho konečně uvidím: Tichý oceán.

Alex měl pravdu. Pláže na východním pobřeží stojí za prd. Tohle je... páni.

„Je tak modrá,“ vydechnu. Uvědomuju si, jak hloupě to zní, ale nejsem schopná přijít na lepší popis jasně modrozelený vody, šplouchající ve vlnách o písek. Cítím to dokonce i z auta. Čistá, slaná vůně, která mě na rozdíl od pláží doma, páchnoucích po jódu a roztaveným kovu, nenutí zavřít okno.

„Říkal jsem ti to, ne? Je to tu úplný ráj,“ prohlásí táta. „Teď už bude všechno lepší. Slibuju, Lištičko.“

Usměju se na něj. Strašně si přeju uvěřit, že má pravdu.

Pak dupne na brzdu, až pneumatiky zakvílí. Prudce otočím hlavu k přednímu sklu.

Trhne to se mnou dopředu, do těla se mi zařízne bezpečnostní pás jako ocelový prut, ruce mi vystřelí vpřed a přistanou na přístrojové desce. V puse ucítím ostrý zášleh bolesti a najednou ji mám plnou měděný příchuti. Někdo pronikavě ječí a chvíli mi trvá, než mi dojde, že jsem to já. Je to úplně zbytečně nahlas a dramatický; kromě toho, že jsem se kousla do jazyka, se nikomu nic nestalo. Dokonce i auto je celý.

„Jsi v pořádku?“ ptá se táta.

Přikývnu a obrátím pozornost k příčině naší skoro bouračky: dvěma náctiletým klukům uprostřed ulice. Oba vypadají jako reklama na kokosový opalovací olej – rozčuchaný, sluncem vyšisovaný vlasy, surfařský šortky a štíhlý svaly. Jeden snědý, druhý světlý. Ale ten světlý vlas je vzteklý jako pes a pěstmi praští do naší kapoty.

„Koukej, kam jedeš, debile,“ zařve a ukáže na pestrobarevnou, ručně malovanou, dřevěnou dopravní značku s řadou surfařů, kteří i s prkny mašírují po přechodu, co připomíná Abbey Road. Nahoře

se píše: VÍTEJTE V CORONADO COVE. A dole: BUĎTE LASKAVÍ – DEJTE SURFAŘŮM PŘEDNOST.

Hmm, jo, tak to ne. Ta značka není ani omylem oficiální, a i kdyby byla, nikde tady na ulici není žádný přechod a ten frajer bez trička se světlými vlasy nemá prkno. Ale neexistuje, že bych to řekla nahlas, protože a) jsem právě vřískala jako hospodyňka z padesátek a b) nikdy nejdu do konfrontací. Zvláště ne s klukem, který vypadá, že si právě šlehnul něco uvařeného ve špinavém přívěsu.

Jeho hnědovlasý kámoš je alespoň natolik slušný, že má při tom přecházení na sobě tričko. Navíc vypadá až absurdně dobře (deset bodů) a snaží se odtáhnout svého pitomého kamarádíčka ze silnice (dvacet bodů). A během toho zahlédnu ošklivou zubatou linii tmavě růžových jizev, který se táhnou od rukávu jeho vyšisovaného trička směrem k jasně červeným hodinkám na zápěstí. Je to, jako by mu někdy dávno sešil ruku doktor Frankenstein; možná to není poprvý, co tahá svého kámoše ze silnice pryč. Vypadá stejně zahanbeně, jako se já cítím, když tu sedím se všemi těmi auty, co nám troubí za zadkem. Jak vleče kámoše z cesty, zvedne k tátovi ruku a řekne: „Sorry, kámo.“

Táta zdvořile zamává zpátky a čeká, dokud nejsou oba pryč, než opatrně znovu sešlápne plyn. *Jed' rychlejc, pro všechny slimáky na světě.*

Přitisknu si bolavý jazyk ze zadu k zubům a testuju místo, kam jsem se kousla. A zatímco na nás ten sjetej blondák pořád ještě řve, kluk se zjizvenou paží na mě zírá a vítr mu sčesává divoký, sluncem vyšisovaný vlasy ke straně. Na chvíličku zadržím dech a oplácím mu to, než mi zmizí z výhledu.

V protisměru zablikají červená a modrá světla. Bezva.

Tohle se tady považuje za nehodu? Očividně ne, protože policejní auto kolem nás jen projede. Otočím se a vidím, jak policajtku v tmavě fialových slunečních brýlích vystřkuje ruku z okýnka a varovně těm klukům zahrozí.

„Surfaři,“ utrousí táta, jako by to byla ta nejhorší nadávka na světě. Zatímco policajtku i kluci za námi mizí ve zlatém pruhu písku, pomyslím si, že táta možná s tím rájem přeháněl.

FILMOVÍ FANATICI BRATŘÍ LUMIÈRŮ SOUKROMÉ ZPRÁVY> ALEX> ARCHIV

@alex: Máš toho dneska hodně?

@listicka: Jenom úkoly.

@alex: Co takhle spolu zkouknout *Biga Lebowskiho*?

@listicka: *mrk mrk* Kdo je tam? Snad se ti nenaboural do účtu nějaký člen univerzitního bratrstva?

@alex: Je to DOBREJ FILM. Klasika od bratří Coenů; a *Bratříčku, kde jsi?* se ti líbilo. No tak... bude to určitě zábava. Nebud' takovej bijákový snob.

@listicka: Já nejsem bijákový snob. Jsem FILMOVÝ snob.

@alex: A stejně tě mám rád... Nenechávej mě ve štychu, celýho zruděnýho a osamělýho, čekat, až sebereš kuráž a poprosíš rodiče o letenku do Kalifornie, aby ses mohla na pláži kouknout na *Na sever Severozápadní linkou* s roztomilým filmovým nadšencem. Právě teď na tebe dělám štěněčí oči.

@listicka: Ježíš, jemnější narážky nemáš?

@alex: Ty sis všimla? *úsměv* No tak, koukej se se mnou. Dneska musím být dlouho v práci.

@listicka: Ty se v práci koukáš na filmy?

@alex: Když tu není moc velké množství. Věř mi, pořád odvádím lep-

ší práci než můj kolega, a.k.a. lidský joint. Neřekl bych, že vůbec někdy v práci NEBYL zhulenej.

@listicka: Ach, vy zhýralí Kalifornané. *vrtí hlavou*

@alex: Takže máme rande? Můžeš dělat úkoly, zatímco se budeme dívat. Dokonce ti klidně pomůžu. Jaký další výmluvy máš? Nech mě je rovnou odstřelit: vlasy si můžeš umýt během úvodních titulků, odstartovat můžeme, až se navečeříš, a jestli se tvému klukovi nelíbí, že by ses dívala na film online s někým jiným, je to idiot a ty by ses s ním měla okamžitě rozejít. Tak co říkáš?

@listicka: No, když vybereš jiný film, možná se na tebe usměje štěstí. Vlasy mám čistý, večeřím obvykle kolem osmý a zrovna teď nikoho nemám. Ne, že by na tom záleželo.

@alex: Ha. Já taky ne. Ne, že by na tom záleželo...

„Uzavírám se přede všemi. Neber si to osobně.“

– Anna Kendricková, *Ladíme!* (2012)

2

Viděla jsem tátův nový pronajatý dům už během našich videohovorů, ale takhle naživo je to divná zkušenost. Stojí zastrčený v tichý, stinný ulici, hned vedle sekvojového lesa, a je to spíš srub než dům – s kamenným krbem v přízemí a dvěma malými ložnicemi v patře. Kdysi se pronajímal na prázdniny, takže budu mít naštěstí vlastní koupelnu.

Ale nejlepší na něm je zastřešená zadní veranda, kde nejenže visí houpací síť, ale postavili ji kolem sekvoje, prorůstající uprostřed přímo skrz střechu. Nejvíc mi ovšem drásá nervy to, co spatřím pokaždý, když se podívám na zadní dvorek: blankytně modrá zrenovovaná Vespa s leopardím sedadlem.

Skútr.

Můj.

Já na skútru.

Coooože?

Maličký motor a pneumatiky s bílými bočnicemi ze sebe vyždímou sotva šedesát kilometrů za hodinu, ale kostra z roku 1960 je původní, jenom nádherně opravená.

„To je tvoje přibližovadlo,“ pronese táta hrdě, když mě poprvý vezme ven, aby mi skútr ukázal. „Věděl jsem, že budeš v létě potřebovat něco, čím by ses dostala do práce. A na podzim na něm můžeš jezdit do školy. Ani na to nepotřebuješ speciální řidičák.“

„To je šílený,“ konstatuju. A úžasný. Ale šílený. Nadhodím, že mám strach, jestli nebudu vyčnít.

„Všude po městě jich jezdí stovky,“ namítne. „Bylo to buď tohle, nebo dodávka, ale protože s sebou nepotřebuješ vláčet surfová prkna, myslel jsem, že tohle bude lepší.“

„To bylo dost mazaný,“ přiznám.

„Můžeš předstírat, že jsi Audrey Hepburnová v *Prázdninách v Římě*.“

Bože, on vážně ví, jak mě dostat. Ten film jsem viděla snad dvacetkrát. „Líbí se mi ta retro leopardí sedačka a sladěná helma.“

Kvůli tomu jsem Vespu pojmenovala Baby. Je to pocta jenomu z mých absolutně nejoblíbenějších filmů, *Leopardí žena* – bláznivý komedii z roku 1930, kde se naprosto nesourodý pár, který hrají Katherine Hepburnová a Cary Grant, spolu zaplete kvůli zdomácněnému leopardovi jménem Baby. A jakmile měla jméno, úplně jsem jí propadla. Není cesty zpátky. Je moje. Táta mě naučil, jak ji ovládat. Po večeři jsem asi milionkrát projela celou naši ulici, takže to vypadá, že nakonec najdu kuráž jezdit s ní i po městě, ať už přijde peklo, povodeň nebo sjetý surfaři přecházející ulici.

Před spaním se mi táta omlouvá, že zítra musí do práce. Nevdá mi to. Strávím den vybalováním a projíždkami po okolí, a když mě dožene pásmová nemoc, zdřímnu si v houpací síti na verandě. Párkrát napíšu Alexovi, ale držet se výmyslů, co budu dělat v létě, je o hodně těžší, než jsem si myslela. Možná to půjde líp, až se tu trochu aklimatizuju.

Po dni odpočinku a večeru ve dvou u naší oblíbený deskovky *Osadníci z Katanu* musím svou nově nabytou nezávislost podrobit testu. Strach, že nenajdu letní brigádu, byl jednou z hlavních námitek proti stěhování, ale táta zatahal za nějaký nitky. Když jsem ještě bydlela ve Washingtonu, znělo to dost dobře. Teď trochu lituju, že jsem souhlasila, ale už je pozdě vycouvat. „Letní turistická sezona na nikoho nepočká,“ zahlaholí táta povzbudivě na moje námitky.

Vzbudí mě strašně brzy, těsně před odchodem do práce, ale bohužel znova usnu. Když podruhé otevřu oči, mám pořádný zpoždění. Nervózně na sebe naházím oblečení a vyběhnu ze dveří. Dost mě zarazí pobřežní mlha, co se drží celý dopoledne. S tímhle jsem fakt nepočítala. Válí se po sekvojích jako hedvábná deka, díky který je celkem chladno. Teprve kolem poledne slunce vyhraje. Jasně, má to svoje tichý kouzlo, ale když potřebuju projet skrz tátovu zalesněnou čtvrt, kde mlha místy visí pořádně nízko a prosakuje i skrz větve, není to zrovna moje nejoblíbenější věc na světě.

Vyzbrojená mapou a s uzlem velikosti Ruska v žaludku se jí rozhodnu čelit a nasměřuju Baby do města. Táta to se mnou projel v autě, ale pořád si v duchu opakuju každou stopku a každou zatáčku. Ještě není ani devět ráno, takže je většina ulic prázdná, dokud nevjedu na otřesnou Gold Avenue. Mířím na místo jen pár bloků po tý klikatý, ucpaný silnici, ale musím projet kolem pobřežní promenády (ruský kolo, hlasitá muzika, minigolf), dávat pozor na přecházející turisty, kteří spěchají na pláž do Pancake Shack na snídani – kde to mimochodem ú-ž-a-s-n-ě voní –, a PROBOHA, odkud se berou všichni ti bruslaři?

Právě když se chystám umřít na nějaký stresem způsobený přetížením mozku, spatřím útesy, zvedající se podél pobřeží na konci promenády, a velkou ceduli: JESKYNNÍ PALÁC.

Můj letní džob.

Zmáčknu brzdy, zpomalím a zahnu na příjezdovku pro zaměstnance. Vpravo je hlavní ulice vedoucí nahoru na útes na prázdný parkoviště pro návštěvníky. ‚Jeskyně‘, jak tomu podle táty říkají místní, je dneska pro veřejnost zavřená kvůli školení a jakémusi druhu venkovního vykuřování, který cítím až sem. Fuj, smrdí to až na půdu. Zítra totiž oficiálně začíná letní turistická sezona, takže dneska je potřeba zaučit letní brigádníky. Což zahrnuje i mě.

Táta jim dělal účetnictví a zná se s hlavním manažerem, což je jediný důvod, proč mě vzali. Dost totiž pochybuju, že by je moje omezený resumé, zahrnující přesně jedno léto hlídání dětí a pár

měsíců, kdy jsem po škole vyplňovala jakýsi právnický lejstra, nějak ohromilo.

Nicméně to je všechno minulost. Jsem sice tak nervózní, že bych Baby z fleku pozvracela ten krásný tachometr z roku 1960, ale jinak jsem z nový práce vážně nadšená. Mám ráda muzea. Hodně.

A tohle jsem se o Jeskyni dozvěděla na webu: Za první světové války sem přišli ze San Franciska Vivian a Jay Davenportovi a zbohatli, když si koupili tenhle plážový pozemek a našli v jeskyni pod útesy ukrytých třináct milionů dolarů ve zlatě. Výstřední pár pak použil nalezený poklad k tomu, aby vybudoval na pláži přímo před vchodem do jeskyně rozlehlý palác o sto místnostech. Postupně ho naplnili exotickými artefakty, kuriozitami a pozoruhodnostmi, se sbíranými na cestách po celém světě.

Ve dvacátých a třicátých letech tu pořádali bláznivý večírky, kde alkohol tekł proudem, a zvali na ně pracháče ze San Franciska, aby se pobavili s hollywoodskými hvězdičkami. Těsně po roce 1950 došlo k tragédii, když Vivian nejdřív zastřelila Jaye a pak spáchala sebevraždu. Prázdný panství dvacet let chátralo, než se jejich děti rozhodly, že by ho mohly využít jako turistickou atrakci a otevřít ho pro veřejnost.

Jasně, ten barák je rozhodně divný a ztřeštěný a půlka těch takzvaných sbírek není pravá, ale někde uvnitř by měla být nějaká memorabilia zlatého věku Hollywoodu. A hele, pracovat zrovna tady musí být o dost lepší než vyplňovat soudní papíry.

Parkoviště pro zaměstnance obehnaný živým plotem je zastrčený za jedním z palácových křídel. Zdárně zaparkuju Vespu hned vedle jinýho skútru, aniž bych do něčeho nabourala – dobrá práce! –, kopnutím ji zvednu na stojan a provlíknu zadním kolem řetěz, abych ji zajistila. Helmu nacpu pod uzamykatelnou sedačku a můžu jít.

Nevím, co se tu považuje za přiměřený oblečení na zácvik, ale vybrala jsem si klasický letní šaty ve stylu padesátých let a lehký svetřík. Natočený lokny à la Lana Turnerová zdá se jízdu přežily

a make-up je taky v pořádku. Jenže jakmile si všimnu dalších několika lidí, přicházejících k bočnímu vchodu v žabkách a krátkých, připadám si přehnaně nastrojená. Teď už je ovšem pozdě plakat, a tak jdu za nima dovnitř.

Vypadá to na zadní chodbu s kanceláři a šatnou pro zaměstnance, která slouží i jako místo pro přestávky. Za pultem u dveří sedí znuděná žena. Ty, co šli přede mnou, není nikde vidět, ale u pultu se zničehonic objeví další holka.

„Jméno?“ ptá se unuděná dáma.

Dívka je drobná, s tmavě hnědou pletí, asi tak v mém věku, a má ultra krátký černý vlasy. Je stejně nastrojená jako já, takže se hned cítím o něco líp. „Grace Achebeová,“ představí se tím nejvyšším a nejpisklavějším hláskem, jaký jsem kdy slyšela. Má silný britský přízvuk. Mluví tak tiše, že ji to žena za pultem nechá zopakovat. Dvakrát.

Konečně ji odškrtně na seznamu, podá jí složku s dokumenty a nasměruje ji do šatny. Když je řada na mně, dostane se mi stejného zacházení. Vypadá to, že tam už vyplňuje formuláře takových dvacet lidí, možná víc. Vzhledem k tomu, že tu není žádný volný stůl, přisednu si ke Grace.

„Už jsi tu někdy pracovala?“ zašeptá.

„Ne. Jsem tu nová,“ přiznám a dodám, „i ve městě.“

Nakoukne mi do složky. „Jé. Jsme stejně starý. Brightsea, nebo Oakdale? Nebo soukromá?“

Chvilku mi trvá, než mi to dojde. „Na podzim nastupuju na Brightsea.“

„Dvojčata,“ usměje se od ucha k uchu a ukáže na kolonku vzdělání ve svém dotazníku. Zatímco kolem nás prochází další nováček, řekne mi všechno o tomhle místě. „Najímají každé léto kolem dvacet lidí. Slyšela jsem, že je to nuda, ale lehká práce. Lepší než čistit promenádu od zvratků s cukrovou vatou.“

Na to nemůžu nic říct. Hlavní dotazník už jsem vyplnila online, ale dali nám příručku a hromadu dalších divných formulářů

k podpisu. Souhlas se zachováním mlčenlivosti. Svolení k náhodnému testování na přítomnost drog. Závazné prohlášení, že nebudeme používat muzejní wi-fi ke sledování zvrhlého porna. Varování, abychom se nepokoušeli odcizit uniformy.

Grace je stejně zmatená jako já.

„Konkurenční práce?“ mumlá si s pohledem upřeným na cosi, co máme podepsat – prohlášení, že nevezmeme podobnou práci v okruhu sta kilometrů od Cornado Cove ještě tři měsíce potom, co tady skončíme. „Co považují za podobnou práci? Je to vůbec legální?“

„Nejspíš ne,“ zašeptám a vzpomenu si na Nata s. r. o., který na mámu neustále chrлил právní rady, jako by sama nebyla právnička.

„Nóó, a tohle není legálně můj podpis,“ prohlásí se svým roztočilým anglickým přízvukem, načmárá na papír neurčitý klikyhák a zakmitá na mě obočím. „A jestli mi nedají dost hodin, zamířím rovnou k nejbližšímu jeskynnímu paláci v okruhu sta kilometrů.“

Nechtěla jsem se smát tak nahlas, ale všichni zvedli hlavy, takže rychle potlačím hihňání a obě to papírování dokončíme. Když všechno odevzdáme, přidělí nám vlastní skříňky a ty nejošklivější vesty, jaký jsem kdy viděla. Mají barvu hniјících vydlabaných hallovenských dýní. Na zácvik si je nemusíme brát, zato si musíme vzít nálepky AHOJ, JMENUJU SE... A jakmile ji máme všichni připlácnutou na hrudník, naženou nás zadní chodbou skrz ocelový dveře (s nápisem připomínajícím, že se máme usmívat) do hlavního vestibulu.

Je obrovský, kroky se tu hlučně rozléhají a odrážejí od kamenných zdí, zatímco natahujeme krky a rozhlížíme se kolem. Vstup do jeskyně je v zadní části vestibulu a všechny stalagmity a ostatní -ity jsou osvětleny oranžovými reflektory, což jenom zvyšuje strašidelný faktor. Vedou nás přes rozlehlý prostor kolem kruhového informačního pultu, obchodu se suvenýry, který vypadá, jako by ho sem přenesli z Londýna z roku 1890, a snížený odpočinkový částí plný gaučů, který nejspíš ukradli z natáčení *Bradyových*...

a který mají všechny přesně stejný odstín jako naše ohavný vesty. Cítím v tom jistý téma.

„Dobré ráno, nováčkové,“ osloví nás muž ve středním věku.

Taky má na sobě dýňovou vestu a kravatu potištěnou art deco logem Jeskynního paláce. Přemýšlím, jestli ji mají nařízenou všichni zaměstnanci mužského pohlaví, nebo jestli si ji koupil v těch suvenýrech na zaměstnaneckou slevu. „Jmenuji se Possetini a jsem hlavní manažer muzea. Vy sice budete spadat pod jednotlivé vedoucí směn, ale ti podléhají mně. A jsem to já, kdo dělá rozvrhy, a já taky budu schvalovat vaše docházkové karty. Takže mě klidně považujte za osobu, na kterou potřebujete v příštích třech měsících udělat největší dojem.“

Celý to pronese s nadšením pohřebního ceremoniáře a zvládne se u toho i mračit, což ale může být proto, že mu tmavý blondátý vlasy rostou tak nepřírozeně nízko do čela, jako by ho měl poloviční, než je běžný.

„To je ale kokot,“ prohodí Grace tím tenounkým hláskem hned vedle mého ramene.

Páni. Roztomilá malá Grace má pěkně nevymáchanou pusu. Ale má pravdu. A jak nás pan Possetini začíná poučovat o historii Jeskyně, která přitáhne každý rok půl milionu návštěvníků, rozhlížím se po vestibulu a hledám místa, kam by mě mohli přidělit – informace, prohlídky, ztráty a nálezy, obchod se suvenýry... Přemýšlím, na který pozici bych se musela potýkat s co nejmenším množstvím nespokojených návštěvníků. V dotazníku jsem v preferencích zaškrtnla políčka „zázemí“ a „práce o samotě“.

V prvním patře je na otevřeném balkonu kavárna a já vážně doufám, že tam nezůstanu trčet jako obsluha. Ale zase kdybych pracovala v kavárně, mohla bych zírat nejen na repliku pirátského škuneru v životní velikosti, co tu visí ze stropu, ale taky na kostry mořských oblud, který na ten škuner útočí. Připíšte si to na tu „nepravou“ část Davenportovic sbírky kuriozit.

Koutkem oka zachytím jakýsi pohyb. Po schodišti ze zavěšených břidlicových desek, vinoucího se kolem pirátské lodi, sestu-

pují dva muži z ochranky ve standardních černých uniformách. Zamžourám a nevěřím svým očím. Jak malý je vlastně tohle město? Protože jeden z nich je ten tmavovlasý týpek ze včerejška, který se nám pokoušel odtáhnout svého sjetého kámoše z cesty. Jo, rozhodně je to on: sexy surfař s frankensteinovskými jizvami na ruce.

Můj panikometr sebou zacuká.

„A teď,“ uzavírá pan Possetini svou řeč, „se rozdělíte do dvou skupin a jeden z členů naší pořádkové služby si s vámi muzeum projde. Tahle polovina, prosím, půjde s naším nejstarším strážným Jerryem Pangbornem, který pracuje v Jeskynním paláci už od jeho otevření pro veřejnost před čtyřiceti lety.“

Popožene levou část skupiny směrem k vetchému staříkovi, jehož bílé vlasy trčí nahoru, jako by mu v laboratoři právě něco bouchlo do obličeje. Je velmi přátelský a milý, ačkoli by nejspíš nedokázal zabránit ani desetiletému delikventovi ukrást bonbony v obchodě se suvenýry. Dychtivě nahání svoje rekruty na levou stranu vestibulu, směrem k vysokému obloukovému vchodu s nápisem VIVIANINO KŘÍDLO.

Naši půlku nasměruje pan Possetini k tomu surfaři. „A tohle je Porter Roth. Pracuje u nás poslední rok nebo tak nějak. Někteří z vás možná slyšeli o jeho rodině,“ prohlásí suchým, nepřítliš nadšeným hlasem, ze kterého dojdou k názoru, že o ní nemá nijak vysoké mínění. „Jeho dědeček byl surfařská legenda Bill „Pennywise“ Roth.“

Davem se prožene vlna tichých *júúú* a *óóó*, kterou pan Possetini mávnutím jedné ruky umlčí a nabručeně oznámí, že se tu s námi sejde přesně za dvě hodiny, aby nám předal rozvrhy a přidělení na stanoviště. Půlka mého mozku zakvílí: *Dvě hodiny?* Ta druhá se snaží si vzpomenout, jestli jsem někdy o tom Pennywise Rothovi slyšela. Je to vážně celebrita, nebo jenom nějaký místní domorodec, který kdysi získal patnáct minut slávy? Protože cedule nad Pancake Shack dole na pláži sice tvrdí, že jejich mandlový palačinky jsou slavný po celém světě, ale no tak... známe to, že?

Pan Possetini zamíří zpátky k zadní chodbě a nechá nás jen

s Porterem, který si dává pěkně načas, aby si naši partu obešel a prohlídl. Drží štos potišťených papírů, stočených do ruličky, a poklepává si s ní během chůze o nohu. Včera jsem si toho nevšimla, ale na tváři má krátký, světle hnědý strniště – takový, kterým by nejspíš rád předstíral, že je drsňák a sexy rebel, ale je příliš upravený, než aby to byla pravda. A taky má ty divoký, rozevlátý, sluncem vyšisovaný vlnitý hnědý vlasy. Pro surfaře jsou možná fajn, ale u ochranky se zdají trochu moc dlouhý a nepatřičný.

Dostává se čím dál blíž a útěkář ve mně z toho není nijak nadšený. Snažím se zůstat klidná a schovat se za Grace, ale je dobře o patnáct centáků menší než já – a to měřím sotva sto šedesát pět centimetrů –, takže zjistím, že koukám přes její krátký sestřih Porterovi přímo do tváře.

Zastaví se před námi a přidrží si ruličku papírů jako dalekohled.

„No paráda,“ protáhne s líným kalifornským přízvukem a pomalu se zazubí. „Řek bych, že mám kliku a vyfasoval jsem tu hezčí skupinu. Ahoj, Gracie.“

„Ahojky, Portere,“ odpoví Grace se stydlivým úsměvem.

Fajn, takže ti dva se znají. Napadne mě, jestli náhodou není Porter tím, kdo jí řekl, že je tahle práce „nudná, ale lehká“. Nevím, proč se vůbec starám. Větší starosti mi dělá, že si mě nejspíš bude ze včerejšího incidentu v autě pamatovat. Překřížím prsty v naději, že neslyšel to zbabělý zavřísknutí, který ze mě vylítlo.

„Kdo je připraven na soukromou prohlídku?“ zeptá se.

Nikdo neodpoví.

„Nehlaste se všichni.“ Vytáhne z ruličky jeden z papírů – všimnu si, že je to zaměstnanecká mapa – a podá mi ho, zatímco mi sjede pohledem po nohách. To mě jako očumuje? Nejsem si jistá, jaký z toho mám pocit. Kéž bych si oblíkla kalhoty.

Když si chci mapu vzít, přidrží ji, až mu ji musím vyškubnout z prstů. Roh se utrhne. *Nejsme trochu dětinský?* Probodnu ho pohledem, ale on se jen usměje a nakloní se blíž.

„No, no,“ prohlásí. „Nebudeš ječet jako včera, že ne?“

FILMOVÍ FANATICI BRATŘÍ LUMIÈRŮ

SOUKROMÉ ZPRÁVY> ALEX> ARCHIV

@alex: Už ses někdy cítila jako podvodník?

@listicka: Jak to myslíš?

@alex: Jako že se od tebe čeká, že se budeš ve škole chovat jako jedna osoba, před svojí rodinou jako jiná a s kamarády jako další. Začíná mě unavovat chovat se podle očekávání jiných a někdy se přistihnu, jak se pokouším si vzpomenout, kdo vůbec jsem, a vlastně to ani nevím.

@listicka: To se mi stává každý den. Neumím moc jednat s lidmi.

@alex: Vážně? To mě překvapuje.

@listicka: Nejsem stydlivá nebo tak něco. To jen... fajn, tohle bude znít divně, ale nejsem ráda, když mě něco zaskočí. Pokud se mnou někdo mluví, mluví, mluví a mluví, je to pořád fajn, dokud se mě nezeptá na můj názor, jako třeba: „Co ty a čokoládový sušenky?“ A já je fakt nenávidím.

@alex: Nenávidíš?

@listicka: Každý je nemá rád, víš? (Mně chutnají vanilkový, pro případ, že by tě to zajímalo.) KAŽDOPÁDNĚ, když se mě někdo zeptá, když mě někdo zaskočí, mám totální zatmění a pokouším se mu vyčíst z tváře, co čeká, že řeknu, a prostě to řeknu. Což znamená, že nakonec tvrdím, že mám čokoládový sušenky ráda, když je to vlastně naopak. A pak si připadám jako podvodnice a říkám si, proč jsem to vlastně udělala?

@alex: TOHLE DĚLÁM V JEDNOM KUSE. Ale je to ještě horší, protože když je po všem, už si ani nejsem jistý, jestli mám čokoládový sušenky rád, nebo ne.

@listicka: No a máš?

@alex: Miluju je. Jsem fanoušek všech sušenek kromě ovesných.

@listicka: Vidíš? To bylo snadný. Jestli budeš někdy potřebovat přijít na to, kdo vlastně opravdu jsi, stačí se zeptat. Budu tvoje spojení s realitou. Žádný tlak ani očekávání.

@alex: Platí. Pro tebe budu svým stoprocentně reálným, ovesné sušenky nenávidím já.